

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. února 2024 odvolání obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] narozeného [REDACTED], a odvolání státního zástupce, podané v neprospěch tohoto obžalovaného, proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. prosince 2023, č.j. 3 T 11/2023-457, a v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Stanislava Králíka a soudců JUDr. Evy Brázdilové a Mgr. Roberta Pacovského rozhodl

t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ohledně obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] z podnětu odvolání státního zástupce pouze ve výrocích o uložení trestu odnětí svobody a o ochranném léčení a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokračujícím přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a pokračujícím přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku, jakož i při nezměněném výroku o náhradě škody, znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

[REDACTED] [REDACTED]

narozený [REDACTED] v [REDACTED], bytem [REDACTED] [REDACTED], t.č. ve vazbě ve věznici [REDACTED]

s e o d s u z u j e :

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 6 (šesti) let a 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kadochová, DiS.

Podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 3, 4 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítá.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek beze změn.

Odůvodnění :

1. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni jako soudu nalézacího ze dne 7. 12. 2023, č. j. 3 T 11/2023-457, (dále jen napadeným rozsudkem), byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] uznán vinným pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokračujícím přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a dále pokračujícím přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že *v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2018 do měsíce února roku 2023 v bytě na adrese [REDAKCE] v obci [REDAKCE] okr. [REDAKCE], který obýval, se záměrem sexuálně se uspokojit na poškozené nezletilé dceři [REDAKCE] nar. [REDAKCE], kdy její věk mu byl jako otci znám, tak v dětském pokoji nebo v obývacím pokoji v přesně nezjištěném počtu případů ji nejprve odkrýval při spánku překrývkou, svlékal ji pyžamo a díval se na její nahé tělo, poté se jí začal dotýkat rukou na jejím přirození a zadku, nejméně třicetkrát ji strkal prsty do přirození a pohyboval s nimi, přičemž poškozená v důsledku své nezralosti vyplývající z jejího nízkého věku, jednání obviněného zpočátku vůbec nechápala, ale byla zvyklá jej jako otce poslouchat, později se bránila jak slovně, kdy mu říkala, že to nechce, tak i fyzicky odstrkováním, což nepomohlo, také ji přejižděl elektrickým zubním kartáčkem po přirození a jeho jednání se postupem času stupňovalo, protože také začal požadovat, aby mu sahala na přirození a rukou, kterou jí držel jej uspokojovala, což poškozená činila, kdy nejméně ve čtyřiceti případech došlo k jeho vyvrcholení, také musela provádět felaci penisu, rovněž ji pouštěl nejméně v deseti případech filmy s pornografickou tematikou, kde muž a žena souloží, a ačkoliv poškozená otáčela hlavu a říkala, že se na to nechce dívat a odvracela tvář, tak ji hlavu otáčel zpět a popisoval, co tam osoby dělají, že "šukají", že je tam "čurák", a "píča", a na přelomu listopadu a prosince roku 2022 přibližně s týdenním odstupem ve dvou případech poškozenou nejprve opět osahával, pak ji svlékl a sebe též, nejdříve ji strčil prsty do vagíny, když ležela na zádech, pak ji násilím roztáhl nohy, nalezl na ni a zasunul penis do vagíny poškozené na okraj poševního vchodu, poškozená se slovně bránila, že ji to bolí, a tak přestal, podruhé ji v posteli chytil za zápěstí aby nemohla odejít a díky fyzické převaze jí opět zasunul penis do vagíny, křičela, že ji to bolí, naléhala ať přestane, což se nakonec stalo.*
2. Za shora uvedené trestné činy byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, § 40 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 4,5 roku se zařazením do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovanému bylo podle § 99 odst. 1, 4 tr. zákoníku současně uloženo ochranné léčení sexuologické, a to v ambulantní formě. Podle § 228 odst. 1, 2 tr. řádu byla dále obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené [REDAKCE] [REDAKCE] nar. [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], na náhradu nemajetkové újmy částku 500.000 Kč splatnou v pěti dílčích pololetních splátkách po 100.000 Kč počínaje 31. 12. 2025, se zbytkem svého nároku na náhradu škody (na náhradu nemajetkové újmy) představujícím případný úrok z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 500.000 Kč od 28. 11. 2023 do zaplacení, byla poškozená [REDAKCE] [REDAKCE] podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Proti tomuto rozsudku podal **státní zástupce** Krajského státního zastupitelství v Plzni v zákonné lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání do výroku o trestu, a to v neprospěch obžalovaného. Státní zástupce předně namítá nepřiměřenost uloženého trestu odnětí svobody

pro jeho mírnost [§ 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu] a také porušení ustanovení trestního zákona § 40 odst. 2 tr. zákoníku a § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku při jejich výkladu a aplikaci [§ 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu]. Obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 5 až 12 let odnětí svobody. Vzhledem k délce páčání trestné činnosti, způsobu páčání trestné činnosti a s přihlédnutím k tomu, že se obžalovaný dopustil více trestných činů, státní zástupce navrhl uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 7,5 roku, přičemž přihlédl i k prohlášení viny obžalovaným a tomu, že čin spáchal ve stavu zmenšené přičetnosti, v souvislosti s čímž poukázal na skutečnost, že obžalovaný věděl, že porušuje zákonem chráněný zájem, že zřejmě není zcela v pořádku jeho sexuální orientace, přesto za dobu nejméně pěti let neučinil žádný pokus zahájit léčbu, čímž je vyloučena aplikace § 40 odst. 2 tr. zákoníku. Pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody dle § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku platí, že musí být splněny kumulativně všechny tři podmínky v tomto ustanovení uvedené. Těmito podmínkami jsou a) obviněný prohlásil svoji vinu a současně b) vzhledem k existenci určitých poměrů pachatele a k povaze jím spáchané trestné činnosti je možno dospět k závěru, že c) lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání. A dále státní zástupce poukázal na nemožnost přeceňování prohlášení viny obžalovaným v řízení před soudem, v kontextu projevu obžalovaného před soudem, spočívajícím v přechzení připraveného vyjádření monotónním hlasem bez jakékoliv sebereflexe, lítosti, zjištění ze znaleckého posudku z odvětví psychiatrie, sexuologie a psychologie, že obžalovaný určité pocity viny prezentuje, přesto jeho postoje k činu mají bagatelizační a sebelitostivý nádech. Jinak poměry obžalovaného nijak nevybočují z poměrů jiných pachatelů této trestné činnosti. Pachatel měl nejméně pět let, aby se rozhodl pro léčbu, svou nápravu. Nebylo tedy důvodu ukládat trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby. Páčení trestné činnosti bylo dlouhodobé, intenzita se stupňovala, z poškozené se stala sexuální hračka obžalovaného. Na základě výše uvedených skutečností státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený výrok o trestu v části uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 4,5 roku zrušil a sám znovu rozhodl, že se obžalovanému podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uloží úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 7,5 roku se zařazením pro jeho výkon do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Na podaném odvolání státní zástupce setrval i v rámci veřejného zasedání.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. řádu dále odvolání též **obžalovaný**, a to rovněž do výroku o trestu. Obžalovaný předně namítá, že došlo k uložení nepřiměřeně přísného trestu s ohledem na existující polehčující okolnosti, zejména jeho duševní poruchu a jeho osobu. Obžalovaný v době spáčení činu i po něm trpěl a trpí duševní poruchou ve smyslu § 123 tr. zákoníku, a to hebefilní parafilií v objektu i aktivitě, což je sexuální orientace vrozená a neměnná, a v důsledku této poruchy je sexuálně puzen k dospívajícím dívkám. V důsledku této parafilie byla po celou dobu žalovaného jednání jeho ovládací složka forenzně významně snížena, přičemž se jednalo o poslední stupeň snížení před úplným vymizením ovládací složky jednání obžalovaného. Nalézací soud tedy ukládal trest pachateli téměř nepřičetnému. Obžalovaný svou parafilií nikdy, vyjma s dcerou, nerealizoval s živými osobami, ani při reálně existujících příležitostech – pracoval opakovaně jako [REDAKCE], při činnostech s [REDAKCE]. K důkazu zajištěné datové soubory s fotografiemi odpovídajícími sexuální preferenci obžalovaného jsou v naprosté většině (vyjma poškozené dcery) animované obrázky z počítačových her koncipovaných pro hebefilní parafiliky nebo z volně dostupných – tedy nikoli tzv. darknetových internetových serverů. Obžalovaný není mužem, který by pro uspokojení své sexuální touhy byl schopen ubližovat nezletilým dívkám přímo (sexuální aktivitou) či nepřímo (využitím propedofilních nelegálních struktur v oblasti tzv. darknetu, kde jsou pro výrobu sexuálně explicitního obsahu zneužívány proti své vůli nezletilé děti). Obžalovaný dále poukázal na to, že trestným je pouze takové jednání obžalovaného, kdy se reálně něčeho na poškozené dopouští, za což rozhodně není možné považovat skutečnost, že se otec (se sexuálním podtextem v jeho vědomí) dívá na spíci

oblečenou dceru. K sexuálním atakům na poškozenou - její svlékání, dotýkání se a sexuální aktivity s ní - tedy k jednání objektivně trestnému, docházelo po dobu nejvýše 1,5 roku z celého žalovaného období 5 let. Dále obžalovaný argumentuje tím, že zákonná přitěžující okolnost, pokud je obsažena ve skutkové podstatě, nemůže být okolností obecně přitěžující podle § 42 tr. zákoníku [například útok na dítě podle písmene h) citovaného ustanovení jako okolnost přitěžující a současně skutková podstata znásilnění na dítěti mladším 15 let odůvodňující použití odstavců 2 a 3 § 185 trestního zákoníku, jako je tomu v posuzovaném případě]. Obžalovaný po celou dobu trestního řízení, i před jeho započítáním s orgány činnými v trestním řízení spolupracuje. Poté, co vyšlo najevo, co se mezi ním a poškozenou dělo, nejenže se nesnažil utéci z dosahu orgánů činných v trestním řízení, naopak se ihned vrátil ze zaměstnání v zahraničí do ČR. Obžalovaný se ke spáchání skutku doznal, prohlásil vinu, nespороval právní kvalifikaci, souhlasil s ochranným opatřením a přihlásil se k náhradě škody poškozené. Od samého počátku naprosto konzistentně vypovídá, upřímně lituje svých činů. Obžalovaný nebyl nikdy předtím, ani přestupkově, trestán, je vzorně hodnocený jako nepostradatelný a zodpovědný zaměstnanec, před spácháním činu vedl řádný život. Obžalovanému dále polehčuje hrazení výživného na dceru s pomocí rodiny při realizaci úhrad ze svých prostředků i v době, kdy nemá žádný pravidelný příjem, doznání plně korespondující s tím, jak žalované jednání popsala jeho dcera, spolupráce s orgány činnými v trestním řízení, včetně dobrovolného dostavení se k zadržení, upřímná a opakovaná omluva oběti přímé i obětem nepřímým včetně omluvy svým rodičům za ostudu, kterou způsobil, snaha zamezit sekundární viktimizaci tím, že nikdo nemusel ani vypovídat, ani výpověď být čtena, protože i přes výhrady ke skutkové větě obžaloby tuto nespороval, byť se jeho i dceřin popis toho, co, kdy a jak dlouho se mezi nimi dělo, od skutkové větě obžaloby podstatně liší, a prohlásil svou vinu, dále mu polehčuje upřímná lítost nad spáchanými skutky. Obžalovaný je osobou s vysokou nadějí resocializace, nevykazuje známky agresivního či násilného jednání, neměl nikdy zájem o jinou dospívající dívku než o svou dceru, do níž se skutečně a objektivně zamiloval, má kritický náhled na své jednání a motivaci se léčit, výkonem vazby v délce téměř 8 měsíců již byl naplněn represivní účel trestu a ve zbytku může být trest vykonán podmíněně, aby obžalovaný mohl co nejrychleji absolvovat ochranné léčení, a tím byl naplněn preventivní účel trestu. Přitom by obžalovaný mohl pracovat a vydělat prostředky na úhradu odškodnění tak, aby byl naplněn i reparační účel trestu. Tedy s ohledem na osobnostní profil obžalovaného lze dosáhnout nápravy trestem kratšího trvání, soud tedy není vázán omezením dle § 58 odst. 4 tr. zákoníku. Dlouhý podmíněný odklad výkonu zbytku trestu po započtení vazby zajistí dlouhodobější dohled nad obžalovaným mimo věznicí namísto toho, aby po výkonu trestu vyšel na svobodu a byl zcela bez dohledu justičních orgánů, což rovněž zajistí ochranu společnosti před eventuální, byť dle názoru obhajoby, nepravděpodobnou recidivou. Dále bylo prokázáno, že svou dceru částečně finančně odškodnil částkou 100.000 Kč na akutní potřeby rodiny spojené s návštěvami psychologa a dalšími náklady. Obžalovaný proto navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek změnil tak, že zruší výrok o trestu odnětí svobody a sám rozhodne o uložení trestu odnětí svobody v trvání 3 let s tím, že jeho výkon podmíněně odloží na zkušební dobu 60 měsíců, když ostatní výroky ponechá beze změny. Na podaném odvolání setrval obžalovaný i v rámci veřejného zasedání s tím, že nad rámec písemného odvolání upozornil na aktuální společenskou poptávku po co možná nejprísnejším trestání dané trestné činnosti a požádal Vrchní soud v Praze, aby při svém rozhodování k této poptávce nepřihlédl a rozhodl výhradně podle zákona.

5. Předně je třeba konstatovat, že obžalovaný před nalézacím soudem učinil obsáhlé prohlášení, jehož podstatou bylo zdůraznění, že se cítí vinen ve smyslu podané obžaloby, souhlasí s popisem skutku i jeho právní kvalifikací a nechce provádět dokazování k detailům skutkové větě obžaloby. V této souvislosti je třeba uvést, že podle § 206c odst. 1 tr. řádu, pokud nedošlo ke sjednání dohody o vině a trestu, může obžalovaný prohlásit, že je vinný spácháním skutku anebo některého ze skutků uvedených v obžalobě, a že souhlasí s právní kvalifikací takového skutku uvedenou v obžalobě. Podle § 206c odst. 7 tr. řádu soudem přijaté prohlášení viny nelze odvolat.

Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat oprávněným prostředkem. Nalézací soud prohlášení viny v hlavním líčení konaném dne 28.11.2023 svým rozhodnutím přijal, což nejen ovlivnilo následný průběh řízení před nalézacím soudem, ale též s tím souvisí oprávnění podat odvolání, když podle § 246 odst. 1 písm. b) tr. řádu může rozsudek odvoláním napadnout obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, nejde-li o výrok o vině v rozsahu v jakém soud přijal jeho prohlášení viny. Vzhledem k tomu, že obžalovaný prohlásil vinu, Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání obžalovaného i státního zástupce přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti toliko stran výroku napadeného rozsudku o trestu uloženém obžalovanému, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad odvoláním, přičemž k vadám odvoláním nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku, proti němuž bylo odvolání podáno. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že zatímco odvolání obžalovaného není důvodné v žádném ohledu, odvolání státního zástupce důvodné je.

6. Jak již bylo shora uvedeno, obžalovanému byl za pokračující zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokračující přečin šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a pokračující přečin soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku, uložen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku, § 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, § 40 odst. 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 4,5 roku, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, to vše za současného uložení ochranného léčení sexuologického v ambulantní formě podle § 99 odst. 1, 4 tr. zákoníku. Obžalovanému byl tedy uložen trest odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. Ačkoli se Vrchní soud v Praze převážně ztotožnil se závěry hodnocení poměrů a osoby obžalovaného, nemohl se ztotožnit s výší uloženého trestu odnětí svobody, neboť ani přes učiněné a nalézacím soudem přijaté prohlášení viny nebyly, pro nalézacím soudem aplikovaný postup, splněny veškeré zákonné podmínky (§ 58 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku), když právě pro povahu projednávané trestné činnosti by bylo možno o trestu kratšího trvání uvažovat jen ve velmi výjimečných případech. Přestože je chování obžalovaného v trestním řízení v mnoha ohledech vstřícné, když prohlásí vinu, již zaplatí část náhrady nemajetkové újmy a celkovou výši požadované náhrady nemajetkové újmy nerozporuje, nelze ani v důsledku této vstřícnosti obžalovaného pominout fakt, že trestný čin byl po dlouhou dobu, byť ne ve stejné intenzitě, páchan na dítě jako zvlášť zranitelné oběti. Děti takto nízkého věku jsou subjekty, které právě pro svou zranitelnost, danou nízkým věkem a nedostatečnou rozumovou a mravní vyspělostí, jsou plně odkázány na rodiče či jiné blízké vztahové osoby, jímž důvěřují a na nichž jsou závislé. Především tuto skutečnost je nutno reflektovat ve výši ukládaného trestu. Přestože obžalovaný argumentuje vedením řádného života, je nutno zdůraznit, že v případě všech tří trestných činů jde o trestné činy pokračující, které se mírou i intenzitou v časovém úseku 5 let stupňovaly. Ačkoli v tomto období obžalovaný pro jinou trestnou činnost souzen nebyl, řádně plnil svou vyživovací povinnost vůči poškozené a jistě i své povinnosti plynoucí ze zaměstnaneckého poměru, pak naproti tomu zcela v rozporu s elementárními požadavky morálky zneužíval nedostatečně rozumově a mravně vyspělé dítě ve věkovém rozpětí od [REDAKCE] let, v postavení své dcery, k uspokojování své sexuální touhy. Pakliže se obžalovaný snaží své počínání omluvit vznikem mileneckého vztahu ke své dceři, zamilovaností v „pravém slova smyslu“ a z toho plynoucím a tomu odpovídajícím „vztahem“ ke své dceři a zároveň dcery k němu, pak umožnění a budování takových citů mezi rodičem a jeho dítětem je naprosto nepřijatelné, zavrženíhodné a představuje naprosto zásadní selhání obžalovaného v roli otce své vlastní dcery, tedy poškozené. Taková argumentace jako odůvodnění mírnějšího trestu, dokonce trestu výchovného, je naprosto neakceptovatelná. Vrchní soud v Praze takovou obhajobu nemůže hodnotit jinak než naopak jako snahu o bagatelizaci svého jednání.

7. Obžalovaný jistě v mnoha ohledech vedení celého trestního řízení svou spoluprací do jisté míry usnadnil. Ač napadený rozsudek vyznívá ve vztahu k obžalovanému velmi kladně, nelze pouze pro jeho chování v trestním řízení, ochotě nahradit nemajetkovou újmu poškozené a omluvu, znovu nezdůraznit, že projednávaná trestná činnost se dělá skrytě, pro poškozenou matoucími „projevy lásky“, byť poškozená nebyla fyzicky napadána, a její odhalení ve velké míře záviselo na náhodné okolnosti. Ačkoli zdánlivě k žádnému viditelnému brachiálnímu násilí nedocházelo, nelze pominout vysokou nebezpečnost tohoto jednání právě pro jeho plíživost a stupňování závažnosti, tím spíše, jde-li o vztah otce-dcery, v němž je současně přirozené, že dcera otce vnímá jako autoritu a nemusí být schopna, a to právě s ohledem na charakter základního vazebního vztahu mezi těmito blízkými osobami, adekvátně zareagovat, bránit se, často ani po dlouhou dobu vůbec zpochybnit správnost jednání otce, a je tak situaci vydána všanc, neboť jak patrně i zde, je v situaci zaklesnuta pro pocity strachu a viny, když na jednu stranu vnímá vstřícný a „laskavý“ přístup otce, na druhou stranu se v chování téže otcovské figury potýká se závažným zneužíváním své osoby, a naprosto přirozeně nemusí být schopna se ze vztahu s blízkou vztahovou osobou vymanit.
8. K tolik akcentované vstřícnosti obžalovaného k trestnímu řízení pak nutno ještě doplnit, že obžalovaný se sice sám dostavil k orgánům činným v trestním řízení, aby se k trestnému činu doznal, nicméně stalo se tak, až poté, co byly poškozenou a dcerou bývalé partnerky obžalovaného nalezeny fotografie dívek v počítači obžalovaného, a tedy zjištění páčání skutku na poškozené záviselo velkou měrou na náhodě, jež vyústila v konfrontaci obžalovaného se skutečností zjištěnou ze strany dotčených dívek. Proto dobrovolnost doznání, za situace, kdy je zjevné, že bez ohledu na postup obžalovaného k oznámení skutku a jeho prověřování dojde, je do značné míry relativizována.
9. Ačkoli znaleckým zkoumáním bylo zjištěno, že ovládací schopnosti obžalovaného byly forenzně významně sníženy, nelze odhlédnout od toho, že rozumová složka byla zachována, a tedy obžalovaný, připustíme-li, že nemohl své jednání v přítomnosti poškozené ovládnout, si bezpochyby po celou dobu páčání této trestné činnosti uvědomoval, že jeho chování je závadné, a přesto v něm dále pokračoval. Současně nebylo znaleckým zkoumáním zjištěno, že by byl intelekt obžalovaného jakkoli narušen, v důsledku čehož by nebyl schopen adekvátní racionální úvahy, kupříkladu učinit vlastní rozhodnutí podrobit se léčbě. Z bohaté fotografické dokumentace, zajištěné v elektronice obžalovaného, je zjevné s ohledem na zobrazené objekty, že obžalovaný si své sexuální preference byl velmi dobře vědom. Při plném zachování složky rozpoznávací, obžalovanému nic nebránilo, aby vyhledal odbornou pomoc. Vrchní soud v Praze si je vědom toho, že bylo znaleckým zkoumáním zjištěno, že v době trestného jednání byla u obžalovaného forenzně významně snížena schopnost ovládací, a tedy, že trestný čin páchal ve stavu zmenšené přičetnosti. S ohledem na shora uvedené skutečnosti ale ani tato okolnost neopravňuje soud ke konstatování možnosti nápravy obžalovaného trestem kratšího trvání, uloženým pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Jednání ve stavu zmenšené přičetnosti proto podle názoru Vrchního soudu v Praze možno reflektovat toliko ve smyslu § 40 odst. 1 tr. zákoníku, tedy při stanovení druhu a výměry trestu při dolní hranici zákonné trestní sazby.
10. Vrchní soud v Praze proto z podnětu odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zrušil výrok o trestu, ale také navazující výrok o ochranném opatření napadeného rozsudku a podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu rozhodl tak, že při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokračujícím přečinem šíření pornografie podle § 191 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a pokračujícím přečinem soulože mezi příbuznými podle § 188 tr. zákoníku, jakož i při nezměněném výroku o náhradě škody, podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložil obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 6 let a 6 měsíců, tedy stále ještě při dolní hranici zákonné trestní sazby, s tím, že oproti nalézacímu soudu správně podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku obžalovaného pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice

s ostrahou. Zároveň Vrchní soud v Praze zopakoval výrok o ochranném opatření, tedy o uložení ochranného léčení sexuologického v ambulantní formě, avšak podle § 99 odst. 2 písm. a), odst. 3, 4 tr. zákoníku, když ustanovení aplikovaná nalézacím soudem byla vázána na § 40 odst. 2 tr. zákoníku. Odvolání obžalovaného tedy Vrchní soud v Praze v žádném ohledu nevyhověl, a proto jej podle § 256 tr. řádu zamítl. V ostatních výrocích ponechal napadený rozsudek beze změn.

Poučení

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaných, obžalovaní jen pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha dne 12. února 2024

Mgr. Stanislav Králík v.r.
předseda senátu